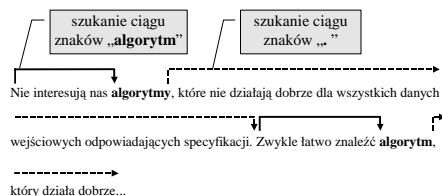

Podprogramy, czyli procedury

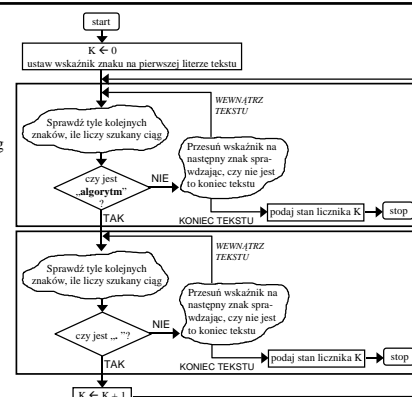
Przykład zastosowania:

dane wejściowe – poprawnie zredagowany tekst w języku polskim
wynik - liczba zdań zawierających słowo „algorytm”

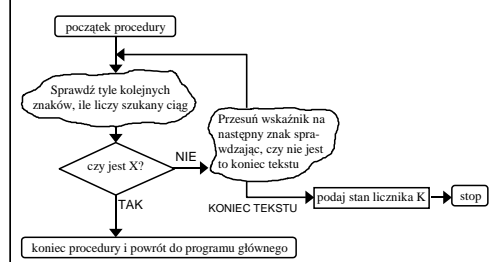

Zarys schematu blokowego:

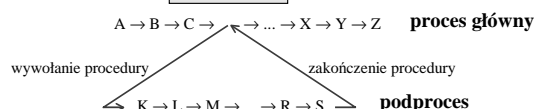
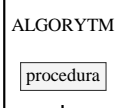
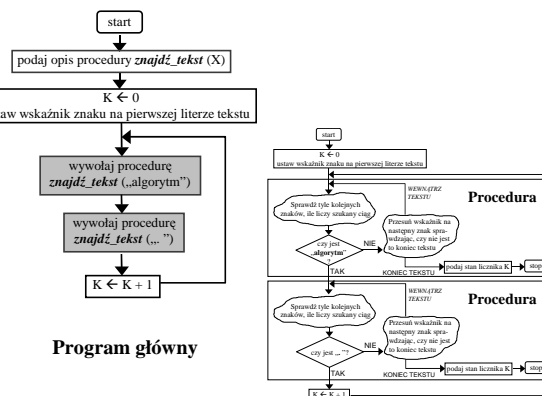
K – licznik zdań zawierających ciąg znaków „algorytm”

Procedura znajdź_tekst (X)

Program główny

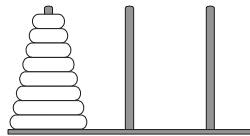
Zalety stosowania procedur przy budowie algorytmów:

- Zwartość opisu algorytmu
- Czytelność struktury programu
- Możliwość zastosowania „analitycznej” metody budowania algorytmu, czyli rozłożenia całego programu na podprogramy opracowywane oddzielnie
- Możliwość zastosowania „syntetycznej” metody budowania algorytmu, czyli składania programu z wcześniej dopracowanych podprogramów

REKURENCJA

Wywołanie procedury wewnątrz niej samej

Problem „wież Hanoi” dla N krążków:

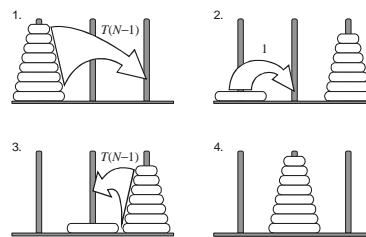

dane wejściowe - trzy kołki i N krążków o różnych średnicach

wynik - sekwencja ruchów przenosząca krążki z pierwszego kołka na kołek trzeci zgodnie z zadanymi regułami

Idea rozwiązania rekurencyjnego:

A

B

C

Oznaczmy przez $X \rightarrow Y$ przeniesienie szczytowego krążka z kołka X na Y

Wynik dla $N = 3$:

$A \rightarrow B, A \rightarrow C, B \rightarrow C, A \rightarrow B, C \rightarrow A, C \rightarrow B, A \rightarrow B$

Rozwiązanie algorytmiczne:

Procedura **przenieś** (N) krążków z (X) na (Y) używając (Z)

1. jeśli $N = 1$, to wypisz ruch „ $X \rightarrow Y$ ”,
2. w przeciwnym razie (tj. jeśli $N > 1$) wykonaj co następuje:
 - 2.1. Wywołaj procedurę **przenieś** ($N - 1$) krążków z (X) na (Z) używając (Y),
 - 2.2. Wypisz ruch „ $X \rightarrow Y$ ”,
 - 2.1. Wywołaj procedurę **przenieś** ($N - 1$) krążków z (Z) na (Y) używając (X),
3. wróć do poziomu wywołania procedury.

Rozwiązanie dla trzech krążków:

A

B

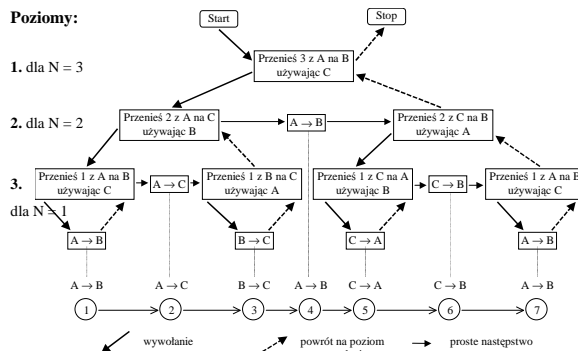
C

Wywołaj procedurę

przenieś (3) krążki z (A) na (B) używając (C)

Poziomy:

STRUKTURY DANYCH

Elementy zbioru danych wejściowych, które opisują konkretny przypadek problemu algorytmicznego (zadanie) muszą zostać zapisane w pamięci (operacyjnej) przed rozpoczęciem działania algorytmu

Podstawową formą zapisania pojedynczego elementu zbioru danych, np. a , w pamięci jest utworzenie w niej **zmiennej** (pamięciowej), np. X , i przypisanie tego elementu jako jej wartości: $X \leftarrow a$

Zmienna ma nadaną nazwę, np. X i określony typ.

Zmienna symbolizuje pewien obszar pamięci, w którym można wielokrotnie zapamiętywać i z którego można odczytywać pojedyncze elementy zbioru danych z zachowaniem zgodności typu elementu i zmiennej.

Przykładowe typy zmiennych (i danych):

- **liczbowy** (całkowity, rzeczywisty),
- **znakowy** (pojedynczy symbol z przyjętego alfabetu, ciąg symboli),
- **wskaźnikowy** (adres, pod którym można znaleźć w pamięci inną zmienną określonego typu)

Odczytanie elementu z pamięci symbolizowane jest przez odwołanie się do wartości zmiennej:

np. $X \leftarrow Y$ oznacza odczytanie z pamięci elementu będącego aktualną wartością zmiennej Y i przypisanie go zmiennej X ; w obu obszarach pamięci symbolizowanych przez X i Y będzie po tej operacji przechowywany ten sam element zbioru danych

Zmienne pamięciowe mogą być łączone w zespoły nazywane (abstrakcyjnymi) **strukturami danych**

Jeśli w trakcie działania algorytmu struktura danych, utworzona przed rozpoczęciem jego działania, nie może być zmieniana w trakcie wykonywania algorytmu ani w zakresie liczby zmiennych, ani sposobu ich powiązania, to nazywamy ją **strukturą statyczną**

W przeciwnym przypadku, jeśli dysponujemy operacjami, za pomocą których możemy modyfikować strukturę (np. usuwać jej fragmenty albo dodawać nowe) w trakcie działania algorytmu, to nazywamy ją **strukturą dynamiczną**